

Еремия.

Азъ знаяхъ тия думи, чичо, и тѣ всѣкога сж свѣтили прѣдъ менѣ като небесенъ пламъ. А сега като ги чувамъ пакъ, още по-много ми става и иска ми се да те хвана за ржката, та открито да заста на прѣдъ всички и гордо да извикамъ: ето и най-почтениятъ старецъ въ нашенско е противъ васъ!

Инокентий.

(Разчувствуванъ.) Добрѣ, добрѣ, Еремия, азъ нѣма да те остава.

Бистра.

(Гледа съ възторгъ и двамата и потрѣперва отъ нѣкаво буйно чувство) (Слѣдъ кратко мълчание) И тѣй тази вечеръ и трима ще поерѣщнемъ най-радостно изгрѣването на маяка.

Инокентий.

А, тази вечеръ —

Еремия.

Да, чичо, всичко е готово, чакатъ само да се смрачи.

Мълчание.

(Всички гледатъ къмъ прозореца)

Отъ вѣнъ се чува гласа на **Баба Спаса**: въ тая стая, тукъ!

Бистра.

(Се велушва) Гласа на Епитропа.

Гласа.

Духовникътъ тука ли е?

IV.

Епитропа Динко,

(Влиза и отива направо къмъ Инокентия) Добрѣ вечеръ!